

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste commissie voor Financiën van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 7 oktober 2010

**Betreft: Commentaar van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde
van Belastingadviseurs op de wetsvoorstellen Belastingplan 2011 (nr. 32504)
en Overige Fiscale Maatregelen 2011 (nr. 32505)**

Geachte leden van de Commissie,

De Orde heeft met belangstelling kennis genomen van de wetsvoorstellen Belastingplan 2011 en Overige Fiscale Maatregelen 2011.

1 Belangrijkste conclusies

De Orde heeft de voorstellen getoetst aan de door haar gehanteerde criteria bij de beoordeling van fiscale wetsvoorstellen. Dit geeft aanleiding tot het hierna volgende commentaar, dat start met de belangrijkste conclusies.

1. Overdrachtsbelasting: de Orde is van mening dat het voorstel om ook buitenlands vastgoed mee te tellen voor de status van onroerendezaaklichaam (hierna: OZL) ertoe zal leiden dat buitenlandse vastgoedinvesteringsmaatschappijen minder snel geneigd zullen zijn Nederlandse onroerende zaken in hun beleggingsportefeuille op te nemen. Dit heeft een duidelijk nadelig effect op het investeringsklimaat voor Nederlands vastgoed. De Orde dringt erop aan het meetellen van buitenlandse onroerende zaken voor de OZL-status te heroverwegen.
2. Overdrachtsbelasting: de Orde is verheugd over het voorstel om de zesmaandentermijn bij de doorverkoop van woningen tijdelijk te verlengen tot twaalf maanden. Wel dringt de Orde erop aan deze maatregel al op 1 oktober 2010 te laten ingaan. Zo wordt 'uitstelgedrag' tot 2011 bij koop van een woning voorkomen.
3. Vennootschapsbelasting: in beginsel stemt de Orde vanzelfsprekend in met de aanpassingen van art. 20a Wet Vpb 1969 om misbruik te bestrijden. De Orde vraagt zich echter wel af of de omvang van het misbruik wel zodanig groot is dat dit een dergelijke ingrijpende maatregel rechtvaardigt. De voorgestelde wijziging heeft immers grote administratieve lastenverzwaring voor het bedrijfsleven tot gevolg.

De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB toetst fiscale wetsvoorstellen op strijdigheid met het recht, effectiviteit en efficiency, terugwerkende kracht, uitvoerbaarheid, administratieve lastendruk en fiscaal vestigingsklimaat.

1

2 Wet Belastingen van Rechtsverkeer

De Orde heeft met belangstelling kennis genomen van de voorgestelde wijzigingen van artikel 4 Wet op belastingen van rechtsverkeer (WBR). Uit de MvT blijkt dat met de voorgestelde wijzigingen wordt beoogd constructies ter vermijding van overdrachtsbelasting tegen te gaan. Hiertoe is een aantal maatregelen voorgesteld.

De Orde merkt op dat artikel 4 WBR op zich al een anti-misbruikbepaling is. Daarom zouden de aanpassingen van dit artikel niet verder moeten gaan dan noodzakelijk is om het beoogde doel te bereiken. Voor zover een algemene verbreding van de grondslag voor de overdrachtsbelasting wordt beoogd is de Orde van mening dat dit op andere wijze zou moeten gebeuren.

2.1 Aanpassing kwalificatie onroerendezaaklichaam: 70%-grens naar 50%-grens

Allereerst is bij de kwalificatie van een onroerendezaaklichaam (hierna: OZL) het 'hoofdzakelijkheids criterium' (ten minste 70% onroerende zaken) vervangen door het 'grotendeels criterium' (meer dan 50% onroerende zaken). Naar de mening van de Orde betreft dit een algemene grondslagverbreding en niet een maatregel gericht tegen een specifieke constructie. Zoals hiervoor reedsverwoord dient naar de mening van de Orde een algemene grondslagverbreding niet plaats te vinden door middel van een bepaling die is gericht op het bestrijden van misbruik. De Orde is in dat licht van mening dat een verbreding van de grondslag een daarop gerichte rechtvaardiging behoeft.

2.2 Meetellen buitenlandse onroerende zaken

De voorgestelde maatregel heeft naar de mening van de Orde geen praktische betekenis om misbruik te bestrijden. Het verwerven van buitenlandse onroerende zaken met als enig doel het voorkomen van de OZL-status doet zich naar de ervaring van de Orde in de praktijk niet voor. Alleen al de (buitenlandse) transactiekosten maken een dergelijke opzet volstrekt onaantrekkelijk.

De Orde vraagt voorts aandacht voor het feit dat het voorstel om ook buitenlands vastgoed mee te tellen voor de OZL-status ertoe zal leiden dat buitenlandse vastgoedinvesteringsmaatschappijen met een veelal internationaal (bijvoorbeeld Europees) beleggingsbeleid minder snel geneigd zullen zijn Nederlandse onroerende zaken in hun beleggingsportefeuille op te nemen. Dit kan immers leiden tot nadelige consequenties voor de verkrijgers van aandelen in hun fondsen. Dit heeft een duidelijk nadelig effect op het investeringsklimaat voor Nederlands vastgoed met als gevolg dat de courantheid en daarmee de waarde van Nederlands vastgoed wordt aangetast.

In deze tijd – waarin het (her)financieren van vastgoed niet eenvoudig is – dienen er naar de mening van de Orde geen nieuwe drempels te worden opgeworpen voor buitenlands kapitaal dat zijn weg zoekt naar Nederlands vastgoed. Dat dit geen overweging van bijkomend belang is blijkt wel uit het feit dat er een enorm herfinancieringsvraagstuk boven de Nederlandse vastgoedmarkt hangt, waarvan de oplossing voor een belangrijk deel door buitenlands kapitaal zal moeten worden geboden. In het licht van het bovenstaande dringt de Orde erop aan het meetellen van buitenlandse onroerende zaken voor de OZL-status te heroverwegen.

De Orde concludeert dat het voorstel op dit punt geen wezenlijke bijdrage levert aan het bestrijden van constructies, terwijl de Nederlandse vastgoedmarkt wel minder aantrekkelijk wordt voor buitenlands kapitaal.

2.3 Referentiegroep en –termijn voor consolidatie (art. 4 lid 4, onderdeel a WBR)

De Orde wijst erop dat de duur van de referentieperiode niet is opgenomen in de voorgestelde wettekst van art. 4, lid 4 onderdelen a,b en c, WBR. Zo wordt in art. 4, lid 4, onderdeel a, WBR slechts gesproken van de situatie waarin een lichaam: ‘voor ten minste een derde gedeelte een belang (..) heeft bezeten in een ander lichaam’. Uit de Artikelsgewijze Toelichting kan worden afgeleid dat een referentieperiode van één jaar is beoogd. De Orde verzoekt deze referentieperiode uitdrukkelijk in de wettekst op te nemen.

Naar de mening van de Orde is er bovendien sprake van *overkill* in het voorgestelde art. 4, lid 4 onderdeel a, WBR. Die doet zich voor indien de belangen gehouden door een met het lichaam ‘nauw verwante groep’ tijdens de referentieperiode zijn vervreemd aan een derde partij die niet met een latere verkrijger is verbonden. Ter illustratie wijst de Orde op het voorbeeld in de Artikelsgewijze Toelichting. Indien in het gegeven voorbeeld V BV slechts 25% van de aandelen in OZL X BV wenst te verkrijgen dan zal een aankoop van de aandelen in C BV als gevolg van de voorgestelde wettekst leiden tot overdrachtsbelasting.

De Orde is van mening dat deze uitwerking op gespannen voet staat met het uitgangspunt om gelijke gevallen gelijk te behandelen. Een rechtstreekse verkrijging van de aandelen in OZL X BV zou immers niet zijn onderworpen aan overdrachtsbelasting op grond van art. 4, lid 3, aanhef en onderdeel b, WBR. Dit wringt te meer indien de aandelen in B BV reeds zijn verkocht aan een derde die niet met de verkrijger (V BV) is verbonden. Op basis van de voorgestelde wettekst van art. 4, lid 4 onderdeel a, WBR dient C BV immers alsnog haar 25% belang in OZL X BV te consolideren. Naar de mening van de Orde gaat deze bepaling dan ook veel verder dan noodzakelijk om het beoogde doel te kunnen bereiken.

Tot slot uit de Orde haar bezorgdheid over de uitvoering van deze bepaling. Om vast te stellen of een aandelentransactie met een OZL leidt tot overdrachtsbelasting zal voortaan steeds een uitgebreid onderzoek moeten plaatsvinden bij personen en hun vennootschapsstructuren. Het is echter zeer wel mogelijk dat de verkrijger de gewenste informatie niet kan achterhalen. Van een ‘samenspannen’ om overdrachtsbelasting te voorkomen is in die gevallen in het geheel geen sprake. Graag zou de Orde zien dat ofwel de verbonden groep wordt beperkt, dan wel een tegenbewijsregeling wordt opgenomen voor bona fide gevallen.

2.4 Rechten uit bestaande aandelen (art. 4 lid 11 WBR)

De Orde merkt op dat de term ‘rechten uit bestaande aandelen’ in het voorgestelde art. 4, lid 11, WBR onduidelijk is en bijvoorbeeld ook rechten om aandelen te verwerven of genotsrechten zoals vruchtgebruik zou kunnen omvatten. De Orde wijst erop dat in het kader van de invoering van het begrip ‘belang’ in art. 4 WBR expliciet is aangegeven dat optierechten op aandelen geen belang in de zin van art. 4, lid 3 WBR vormen. Dit heeft tot gevolg dat de verkrijging van dergelijke rechten nimmer kan leiden tot een belastbaar feit (Nota naar aanleiding van het Verslag, Kamerstukken II 2007/08, 31 206, nr. 6, blz. 14). Graag zou de Orde expliciet bevestigd zien dat met de term ‘rechten uit bestaande aandelen’ slechts wordt bedoeld op rechten uit hoofde van het aandeelhouderschap, zoals het recht op dividend en gerechtigdheid tot het liquidatiesaldo. De Orde stelt daarom voor om de term ‘rechten uit bestaande aandelen’ te vervangen door de term ‘aandeelhoudersrechten’.

Voorts wijst de Orde er op dat de term ‘rechten uit bestaande aandelen’ zowel financiële rechten als zeggenschapsrechten kan omvatten. De Orde zou graag vernemen of en in hoeverre zeggenschapsrechten onder deze term moeten worden begrepen.

De Orde begrijpt uit de Artikelsgewijze Toelichting dat na inwerkingtreding van de Invoeringswet Titel 7.13 BW onder de term ‘aandelen’ ook de economische deelgerechtigdheid in een openbare vennootschap wordt begrepen en dat ook de uitbreiding van rechten uit een economische deelgerechtigdheid een belaste verkrijging voor de overdrachtsbelasting kan vormen. In dit verband wijst de Orde erop dat de onderlinge verhouding tussen de economische deelgerechtigdheden van de vennoten jaarlijks zal kunnen veranderen in die gevallen waarin de winstverdeling niet plaatsvindt naar rato van ieders kapitaalbreng (zie M.L.M. van Kempen, Personenvennootschappen met en zonder rechtspersoonlijkheid in de overdrachtsbelasting, WFR 2007/824). Graag zou de Orde bevestigd zien dat alleen van een belaste verkrijging voor de overdrachtsbelasting sprake is indien sprake is van een wijziging van aandeelhoudersrechten voortvloeiende uit een statutenwijziging.

De Orde wijst voorts nog op onbedoelde effecten. Het wijzigen van rechten uit bestaande aandelen is één van de wettelijke mogelijkheden om een bedrijfsopvolging tot stand te brengen (cumulatief preferente aandelen als gevolg van een omzetting van gewone aandelen; zie art. 4.17a Wet IB 2001 en art. 35c Successiewet). Bij een bedrijfsopvolging van een onroerende zaakonderneming leidt een en ander tot overdrachtsbelasting zonder dat een vrijstelling van toepassing is. Dit lijkt de Orde niet de bedoeling, zeker niet nu voor bedrijfsopvolgingen waarbij onroerende zaken rechtstreeks worden verkregen wel vrijstellingen gelden. Van misbruik is in deze gevallen geen sprake. Bovendien is het bona fida-karakter reeds gewaarborgd door de bezits- en voortzettingstermijnen in de Successiewet. De Orde verzoekt te bevestigen dat in die gevallen geen sprake is van een voor de overdrachtsbelasting belaste verkrijging.

Tot slot vraagt de Orde aandacht voor de uitvoeringsaspecten. Een wijziging van rechten uit bestaande aandelen zal veelal via een notariële statutenwijziging moeten plaatsvinden. Als een dergelijke statutenwijziging leidt tot overdrachtsbelasting, vraagt de Orde te bevestigen dat de notaris in dit kader geen rol heeft bij de inning van overdrachtsbelasting en evenmin aansprakelijk is voor de overdrachtsbelasting die voortvloeit uit de akte (art. 42 Invorderingswet). Dit conform andere artikel 4-verkrijgingen waarbij separaat aangifte moet worden gedaan (art. 18 jo art. 7 Uitv.Besluit WBR).

2.5 Ontbreken overgangsrecht

De Orde merkt op dat de voorgestelde wijzigingen door toepassing van de referentieperiode leiden tot materieel terugwerkende kracht van de wijzigingen bedoeld in onderdelen 1, 2 en 4 hierboven. De Orde is van mening dat er een overgangsregeling zou moeten komen die ertoe leidt dat de referentieperiode – voor zover het de gewijzigde uitgangspunten betreft – niet verder teruggaat dan de datum van inwerkingtreding van de wetswijzigingen.

2.6 Ingangsdatum verlenging van zesmaandentermijn

De Orde is verheugd over het voorstel de zesmaandentermijn bij de doorverkoop van woningen tijdelijk te verlengen tot twaalf maanden, aangezien dit voorstel in 2011 zal bijdragen aan een meer dynamische woningmarkt. Tegelijkertijd wijst de Orde erop dat de ingangsdatum van deze faciliteit per 1 januari 2011 de woningmarkt op korte termijn verder op slot zet. Vóór 1 januari 2011 geplande woningtransacties worden momenteel uitgesteld tot 2011 om zodoende alsnog in aanmerking te komen voor de tijdelijk verruimde doorschuiffaciliteit (art. 13 WBR). Debekendmaking van de faciliteit in het Belastingplan 2011 leidt op korte termijn dus tot een verdergaande afname van het aantal woningtransacties. Volgens de Orde kan dit nadelige effect zonder noemenswaardige budgettaire gevolgen worden voorkomen door de verruiming van de faciliteit in art. 13 WBR per 1 oktober 2010 te laten ingaan (in plaats van per 1 januari 2011).

De Orde verzoekt verder om duidelijkheid te geven over de toepassing van deze tijdelijke bepaling bij nieuwbouwwoningen. In dergelijke gevallen is immers veelal geen sprake van de aankoop van een woning, maar van grond en vervolgens een aanneemovereenkomst voor de opstal. Naar de letterlijke tekst kwalificeert deze situatie niet, omdat zowel op het aankooptijdstip als het verkooptijdstip sprake moet zijn van een woning. Voor woningen in aanbouw is een verzachting gegeven in het besluit van 7 maart 2007, CCP 2007/933M, V-N 2007/17.29. In situaties waarin de woning al gereed is biedt dit besluit geen soelaas. Derhalve verzoekt de Orde de twaalfmaandenperiode eveneens open te stellen voor gevallen waarin een nieuwbouwwoning is gekocht, deze gereed is gekomen in 2011 en vervolgens binnen 12 maanden verkoop plaatsvindt.

3 Wet op de Vennootschapsbelasting 1969

3.1 Art. 20a Wet VpB 1969

De Orde heeft twee algemene opmerkingen over de voorgestelde wijziging van art. 20a Wet VpB 1969.

De Orde heeft er begrip voor dat het kabinet misbruik wil bestrijden, ook voor wat betreft de handel in verlies- en winstvennootschappen. De Orde vraagt zich echter af of het door de voorgestelde aanpassing van art. 20a Wet VpB 1969 te bestrijden misbruik zich in een zodanige omvang voordoet dat hiermee inderdaad de begrote besparing van € 100 miljoen per jaar wordt bereikt. In veel gevallen zullen de bedragen die door deze wijziging niet meer achterwaarts verrekenbaar zijn wel nog voorwaarts verrekenbaar zijn. De Orde verzoekt om een nadere onderbouwing van dit bedrag van € 100 miljoen.

De Orde vreest voorts dat de wijziging een aanzienlijke verzwaring van de administratieve lasten zal meebrengen. Immers, in jaren van wijziging van het uiteindelijke belang in een vennootschap zal deze vennootschap het fiscale resultaat moeten splitsen en derhalve een afzonderlijke fiscale winstberekening moeten opstellen. Hierbij merkt de Orde op dat door het reeds ruime toepassingsbereik van art. 20a Wet VpB 1969 niet alleen de evidente misbruikgevallen zullen worden getroffen door deze lastenverzwaring.

Voorts heeft de Orde enkele vragen over de gevolgen van de voorgestelde wijziging.

Op grond van de voorgestelde wettekst worden de winsten c.q. verliezen van de twee periodes van het jaar van aandeelhouderswisseling voor de toepassing van art. 20a Wet VpB 1969 berekend als ware het de belastbare winst van een jaar. De Orde begrijpt hieruit dat de twee periodes niet als twee afzonderlijke boekjaren worden aangemerkt en dat deze wijziging dus ook geen gevolgen heeft voor de termijnen van verliesverrekening, de herinvesteringstermijn in het kader van de herinvesteringsreserve en alle andere termijnbepalingen in de Wet VpB 1969. De Orde verzoekt om een bevestiging hiervan.

Het is de Orde niet duidelijk wat de invloed van de wetswijziging is op de beleggingentoets in art. 20a, lid 4, aanhef, en lid 9, onderdeel b, Wet VpB 1969. Op grond van deze bepalingen geldt geen beperking van verliesverrekening ter zake van een verlies dat is geleden in een jaar waarin de bezittingen van de belastingplichtige gedurende ten minste negen maanden niet grotendeels uit beleggingen bestonden. De Orde neemt aan dat deze toets toegepast moet worden op het gehele boekjaar van aandeelhouderswisseling en niet op de afzonderlijk gedeeltes daarvan. Toepassing op de afzonderlijke gedeeltes is, gelet op de negenmaandentermijn, onder omstandigheden onmogelijk. De Orde vraagt de minister¹ te bevestigen dat ook onder de nieuwe regeling deze negenmaandentoets toegepast moet worden op het gehele boekjaar van aandeelhouderswisseling.

¹ Waar in dit commentaar wordt gesproken van 'minister' wordt bedoeld de minister/staatssecretaris van Financiën. *De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB toetst fiscale wetsvoorstellen op strijdigheid met het recht, effectiviteit en efficiency, terugwerkende kracht, uitvoerbaarheid, administratieve lastendruk en fiscaal vestigingsklimaat.*

De Orde vraagt zich af wat de gevolgen van de voorgestelde wettekst zijn voor het tijdstip van herwaardering op basis van art. 20a, lid 12, Wet VpB 1969. Op grond van het besluit van BNB 2008/176, punt 6.4. vindt de herwaardering in de geldende regeling plaats op de eindbalans van het jaar dat direct voorafgaat aan het jaar waarin de belangenwijziging zich voordoet. De Orde acht het mogelijk dat de voorgestelde wetswijziging meebrengt dat dit tijdstip in de nieuwe regeling moet worden gesteld op het tijdstip direct voorafgaand aan het tijdstip van werkelijke belangenwijziging in het jaar waarin deze zich voordoet. De Orde verzoekt om een nadere verduidelijking.

De Orde verzoekt de minister om in het navolgende voorbeeld de werking van verliesverrekening in de voorgestelde regeling toe te lichten, waarbij in jaar 2 een aandeelhouderwisseling plaatsvindt op grond waarvan in de nieuwe regeling de winst voor de toepassing van art. 20a Wet VpB 1969 over twee afzonderlijke periodes (2a en 2b) moet worden vastgesteld.

Voorbeeld

Jaar 1	1000
Jaar 2a	-/- 500
Jaar 2b	500
Jaar 3	-/- 1000

Het is de Orde niet geheel duidelijk of in dit voorbeeld het verlies van periode 2a kan worden teruggewenteld naar jaar 1, aangezien in jaar 2 sprake is van een belastbaar bedrag van nihil. De Orde vraagt te bevestigen dat de voorgestelde laatste volzin van art. 20a, lid 1, Wet VpB 1969 ertoe leidt dat het verlies van jaar 2a achterwaarts kan worden verrekend met de winst van het jaar 1.

Voorts is het de Orde niet geheel duidelijk of de winst van jaar 2b beschikbaar is voor verrekening met het verlies van jaar 3, aangezien in jaar 2 sprake is van een belastbaar bedrag van nihil. De Orde vraagt te bevestigen dat de voorgestelde laatste volzin van art. 20a, lid 1, Wet VpB 1969 ertoe leidt dat het verlies van jaar 3 achterwaarts kan worden verrekend met de winst van het jaar 2b.

3.2 Art. 18 Wet VpB 1969

De Orde waardeert de voorgestelde aanpassing van art. 18 Wet VpB 1969 zeer. Voor de praktijk is dit een belangrijke wijziging. De Orde vraagt zich echter af hoe de belastingheffing plaatsvindt in het kalenderjaar 2012 indien de belastingplichtige reeds nu een gebroken boekjaar hanteert, bijvoorbeeld een boekjaar van 1 augustus t/m 31 juli. Moeten de periodes vanaf 1 augustus 2011 tot 1 januari 2012 en of de periode vanaf 1 januari 2012 tot 1 augustus 2012 beide als afzonderlijke boekjaren worden aangemerkt? Als dit het geval is leidt dit naar de mening van de Orde tot ongewenste gevolgen voor de toepassing van de in de Wet VpB 1969 gehanteerde termijnen, zoals de verliesverrekeningstermijn en de herinvesteringsstermijn in de herinvesteringsreserve. De Orde bepleit in dat geval de voorgestelde regeling zo te wijzigen dat deze ongewenste effecten zich niet voordoen.

4 Wet op de Dividendbelasting 1965

De Orde is verheugd over de voorgestelde verruiming van de mogelijkheid om het uitreiken van een dividendnota elektronisch te doen plaatsvinden en de uitreiking van een dividendnota achterwege te laten (art. 9 Wet DB 1965). De Orde constateert dat op grond van de voorgestelde wetswijziging per 1 januari 2011 ten opzichte van het geldende beleid op de volgende punten een verruiming plaatsvindt van de regeling inzake de dividendnota's:

1. op internetpagina's geplaatste dividendnota's kwalificeren ook als zijnde elektronisch verstrekt;
2. de 'dividendnotavrijstelling' geldt niet alleen voor situaties waarin de deelnemingsvrijstelling of fiscale eenheid van toepassing is, maar ook voor alle andere in de Wet DB 1965 opgenomen inhoudingsvrijstellingen c.q. op een belastingverdrag gebaseerde 'vrijstellingen'.

De Orde vraagt te bevestigen dat dit thans reeds geldt op basis van het huidige besluit 15 maart 2010, nr. DGB 2010/1869M, Stcrt. 2010, 4262.

5 Wet op de Loonbelasting 1964

De Orde heeft kennisgenomen van het voorgestelde artikel 31a Wet LB 1964 en is verheugd te constateren dat het kabinet veel waarde hecht aan de opleiding en het kennisonderhoud van werknemers. De huidige meer beperkte en gerichte vrijstelling van cursussen, congressen en dergelijke zal worden vervangen door een ruime omschrijving. Het ruimte geven aan onderhoud, opfrissen en aanvullen, alsmede het verbeteren van kennis en vaardigheden past naar de mening van de Orde in de huidige kenniseconomie en scholingsvisie. Op die wijze kan ook de factor arbeid de concurrentie blijvend aangaan.

In de toelichting staat dat de nieuwe formulering leidt tot een uitbreiding van de huidige gerichte vrijstelling met vakliteratuur en met de inschrijving in een beroepsregister. De wettekst is echter ruimer. Zo zullen ook vergoedingen en verstrekkingen voor beroepsverenigingen onder deze nieuw geredigeerde gerichte vrijstelling vallen. Indien bijvoorbeeld een advocaat lid is van de Orde van Advocaten (noodzakelijk om zijn beroep uit te oefenen) en als letselschadespecialist tevens van de Vereniging van Letselschadeadvocaten, zullen vergoeding van kosten van beide lidmaatschappen naar het oordeel van de Orde onder deze gerichte vrijstelling vallen.

De Orde pleit overigens wel voor duidelijkheid. Zo is ook in de praktijk onvoldoende helder of en in hoeverre de gerichte vrijstelling inzake het beroepsregister alleen geldt als de inschrijving op zich een conditio sine qua non is om het beroep te kunnen uitoefenen (zoals NIVRA), dan wel ook van toepassing is ingeval bijdragen worden vergoed of sprake is van een verstrekking indien inschrijving in het betreffende register niet (wettelijk) vereist is, maar wel mede van belang is of kan zijn om het beroep te kunnen uitoefenen. Bij dit laatste kan gedacht worden aan beroepsregisters die als keurmerk in de markt gelden (bijvoorbeeld het Beroepsregister van Agogisch en Maatschappelijk werkers (BAMw), het beroepsregister voor lerarenopleiders (VELON/SRL), de inschrijving bij de SRA en het beroepsregister van de Nederlandse Orde voor Belastingadviseurs (NOB). Veelal eist de werkgever zelfs inschrijving in een dergelijk register wil hij de werknemer in dienst nemen.

De Orde dringt erop aan om de gerichte vrijstelling van toepassing te laten zijn op alle beroepsregisters die als keurmerk (denk in dit verband ook aan het van toepassing zijn van tuchtrecht) in de markt fungeren, ongeacht de vraag of het register op wettelijke basis is gevormd.

Een cursus Excel of Word, alsmede het rijbewijs vallen onder de omschrijving 'onderhoud en verbetering van kennis en vaardigheden'. De Orde is van mening dat een werkgever binnen het kader van de dienstbetrekking ook voor een nieuwe functie kan overgaan tot een vergoeding op basis van deze gerichte vrijstelling. Als men van de binnendienst naar een buitenfunctie wordt verplaatst, kan het vergoeden van de kosten voor het behalen van een rijbewijs onder deze vrijstelling vallen. Het gaat immers niet meer om een zakelijk belang, maar slechts om de vervulling van een dienstbetrekking/uitvoering van werkzaamheden. Kan de minister deze opvatting bevestigen?

Ten aanzien van het voornemen om kleding met logo's onder de werkkostenregeling (WKR) op een nihilwaardering te stellen merkt de Orde – toch enigszins verontrust – op dat hiermee aan het uitgangspunt van de WKR afbreuk wordt gedaan. Kende de huidige regeling van vergoedingen en verstrekkingen een dertigtal varianten, inmiddels zijn er weer zo'n twintigtal bijzondere regelingen voor vergoedingen en verstrekkingen in de regelingen opgenomen. En dat nog vóór de feitelijke inwerkingtreding van de WKR!

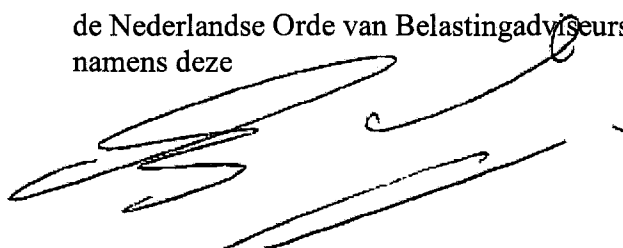
De Orde pleit voor terughoudendheid in uitbreidingen. Anderzijds zal elke mogelijkheid voor een fiscale facilitering een scherpe afbakening moeten hebben, die in de praktijk eenduidig uitwerkt. Het logovereiste zal daaraan vermoedelijk niet voldoen, getuige de huidige discussies. Zo vraagt de Orde zich af of het logovereiste inhoudt dat ieder logo ten minste 70 cm² groot moet zijn of dat meerdere logo's per kledingstuk *gezamenlijk* ten minste 70 cm² groot moeten zijn. Ook leeft de vraag of er nog aanvullende eisen komen waarop controle moet worden uitgeoefend, bijvoorbeeld dat de kleding met logo's niet thuis gedragen mag worden. De Orde verzoekt de minister hierover duidelijkheid te geven.

Een afschrift van deze brief is heden verzonden aan de minister van Financiën.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze



mr. drs. S.A.W.J. Strik
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen